

Razmatranje o svijesti i duši

Branimir Galeković, dipl.ing.

Posvećeno Ervinu Laszlo

Ljudsko biće sastoji se od dvije komponente: materijalne i duhovne. Smatra se da duhovnu komponentu čine svijest, duh i duša. Naime, stalno govorimo o kombinaciji svijest, duh, duša. Najprije treba odvojiti pojmovno korištenje izraza duhovni svijet u odnosu na materijalni svijet. Izraz duhovni svijet koristimo za pojam nematerijalnog svijeta. Izraz duhovni svijet često se dovodi u vezu s vjerskim pojmom, ali tu se radi o dvije potpuno različite stvari.

Kad je riječ o svijesti postoji shvaćanje da ona postoji od kad postoji život i da je sastavni dio svih živih bića. Što je svijest nije u potpunosti definirano. Koliko ima autora toliko ima definicija. Najopćenitije govoreći svijest je sve. Moguće svijest ima razne stupnjeve, faze razvoja. U svakom slučaju sve to čini sadržaj akaše zapisa. Ono što nas zanima je postojanje svijesti na razini ljudskog bića. Je li to neki specifični stupanj razvoja svijesti? Odnosno, ako je svijest sve onda ona sadrži sve ono što smo mi u svakom pogledu, a to je onda ono što u akaši čini potpuni zapis o nama. Interesantno, nikada nisam čuo da netko govori o zapisima svijesti, već samo o zapisima duše.

Recimo da se život na Zemlji, kako se pretpostavlja, pojavio prije 4 milijarde godina. Razvijao se prema našem shvaćanju sve više prema organiziranijem ustrojstvu. U nekom periodu pojavila su se ljudska bića, jasno, ponajprije na nekoj vrlo niskoj razini. Prema shvaćanju da svijest postoji već na staničnoj razini, i to ljudsko biće imalo je neku razinu svijesti. Moguće se može reći da je to ljudsko biće imalo svijest i um. Uglavnom kako je to ljudsko biće bilo materijalni entitet zamislivo je da su svijest i um koji su mu pripadali bile duhovne kategorije. I tako se to ljudsko biće razvijalo sve do današnjeg čovjeka.

S druge strane postoje u duhovnom svijetu duhovna bića ili duhovni entiteti kao što su to npr. duše, anđeli, vile, demoni itd. Prema zapisima od strane hipnoterapeuta, duše kao entiteti imaju vlastiti duhovni život od svog početka pa nadalje. Za svoj razvoj potrebno je da se povremeno inkarniraju u materijalna bića. To je kao nekakvo školovanje odnosno sticanje iskustva. Znači, duše provode određeno vrijeme u svom duhovnom svijetu, zatim se inkarniraju, pa se po smrti svog domaćina vraćaju u svoj duhovni svijet. Stvar se tako nastavlja u skladu s potrebama razvoja duše. U akaši te duše imaju svoje zapise u kojima su i epizode inkarnacije među ostalima i u ljudska bića, ali to nisu zapisi ljudskih bića već zapisi duša.

Iz razgovora s dušama vidljivo je da su duše pratile razvoj ljudskog bića dok nisu utvrdili da je razvoj ljudskog bića dosegao razinu potrebnu za inkarnaciju duša. I od tada, navodno negdje prije 300 000 godina (što uopće nije važno kada), počele su se duše neovlašteno, bez pitanja, inkarnirati u ljudska bića. Jasno je da to nisu entiteti emanentni ljudskim bićima, oni su uljezi.

Ja sada postavljam pitanje Tko smo mi ustvari? Ako pretpostavimo da je svijest beskonačna duhovna kategorija sa svojim zapisom u akaši onda je pitanje kakva je veza između pojedine svijesti i konkretnih ljudskih bića.

Sve je to generalno nematerijalna, akašička struktura polja. Pođimo od neke jednostavne slike cijelog kozmičkog sustava. Postoji kozmos od uvijek i zauvijek. Kozmos kao takav manifestira se kroz svemire, koji se nalaze u uzastopnim postojanjima, svojim nastajanjima (Big Bang) i svojim nestajanjima. (Ovdje se

postavlja neminovno pitanje postoji li još koji nama nepoznati način manifestacije kozmosa? Mi govorimo o kozmosu kao duhovnom svijetu, koji se manifestira kroz materijalni svijet.) Sada zamislimo strukturu svega toga slično kao u kompjutorima, ali ne nužno potpuno isto, dakle strukturu foldera i fajla. Znači akaša na razini kozmosa mogla bi biti folder u kojem su svi podaci sadržani kao fajle. Ali bi mogla biti kao folder u kojemu su svi svemiri kao podfolderi (akašička polja), a u njima podaci kao fajle. Možemo tako zamisliti da i folderi svemira imaju svoje podfoldere (specifična polja kao morfogenetsko) i da to sve ima strukturu piramide. Razni svemiri pri tome mogu biti strukturno potpuno različiti. U kojoj mjeri ta struktura generira iz toga proizašlu hijerarhiju ostane upitno.

Govorimo o globalnom akašičkom polju kozmosa, ali i o specifičnim akašičkim poljima pojedinih svemira. Logično je da globalno akašičko polje sadrži sve moguće informacije svih pojedinačnih akašičkih polja svih svemira, oduvijek i zauvijek. Moguće je da se prilikom kolapsa svemira dotadašnje akašičko polje na neki način izgubi, a nastajanjem nove faze svemira se sve potrebne informacije dobiju iz akaše kozmičkog polja ili da postojeće akašičko polje i nadalje egzistira sa svim svojim cjelokupnim sadržajem. Zadržimo se na akašičkom polju svemira. Ono bi trebalo sadržavati informacije o apsolutno svakom događaju u svemiru, kako o svakoj ikad stvorenoj čestici, tako i o svakom klasteru. Pokazuje se da je svemir izuzetno dobro organiziran i da vjerojatno sve ima svoju svrhu, pa ja postavljam pitanje čuva li svemir zaista sve informacije za neku svoju potrebu ili postoji neki smisleni odabir informacija. Moguće u akašičkom polju našeg svemira postoje folderi ljudskih svijesti, te fajle pojedinačnih ljudskih svijesti koje moguće nemaju samo svrhu povijesne registracije već i neku višu svrhu.

Rođenjem ljudskog bića moguće je da razvoj svijesti započinje ab ovo, ali je isto tako moguće da se tu javlja neka vrsta „inkarnacije“ već neke postojeće svijesti, kakva shvaćanja već postoje. Odmah se postavlja pitanje, ako smrću ljudskog bića svijest nastavlja svoje postojanje u akaši, da li se ta svijest na neki način dalje razvija ili samo predstavlja informatički podatak. Ima li ta „inkarnacija“ svijesti neku svrhu upravo u toj novoj osobi, odnosno postoji li neko logično objašnjenje o povezanosti tih dvaju osoba. Ima li svijest u duhovnom svijetu svoj život? Može li ju se tretirati kao nekakav entitet?

Što čini kontinuitet ljudskog života? Ono što ostaje nakon smrti je svijest. Znači li to da je trenutna svijest povezana sa sviješću prošlog života (a koji je to život?)? Ide li to kao neki nastavak pa je svijest prošlog života povezana sa sviješću prethodnog i tako dalje? Što povezuje sve te svijesti, odnosno je li to moguće neka vrsta porodične veze ili nešto sasvim drugo? Ima li svijest umrloga obavezno nastavak povezujući se sa sviješću neke slijedeće umrle osobe? Može li nastupiti slučaj da svijest umrle osobe više nema nastavak? Ako se svijesti nastavljaju u akaši u obliku nekog nastavka i ako idemo unatrag moramo doći do prve svijesti u tom lancu. Otkuda ta svijest? S druge strane ako danas ima više od sedam milijardi ljudi i toliko svijesti idući unatrag postavlja se ozbiljno pitanje ishodišta njihove svijesti. Prema nekim primjerima iz Indije kao da postoji neka porodična nota u nasljeđivanju svijesti. Ako postoji takav lanac svijest postavlja se pitanje što im je zajedničko, što ih povezuje, zbog čega se nalaze u istom lancu. Po čemu je za svaku od tih pojedinačnih svijesti prethodna svijest prošli život? Utječe li inkarnirana svijest na aktuelnu svijest i kako? Odnosno, ima li novorođeno ljudsko biće korist od inkarnirane svijesti, kakvu i na koji način?

Postavlja se pitanje na koji način nas registrira akaša. Moguće je svijest nosilac našeg bića na kozmičkoj razini. To nikako ne može biti duša jer ona je strani

entitet, koji samo boravi nama, ali to nismo mi. Ako je svijest (moгуće nešto drugo) ono što nas predstavlja u akaši tada se postavlja pitanje je li to jedna zatvorena konačna cjelina (jednokratno) ili na neki način taj zapis ima nastavak mogućе u 'drugom' ljudskom biću. Odmah se postavlja pitanje u kojem to drugom ljudskom biću. Znači to je pitanje kontinuiteta ljudske svijesti kao kozmičkog entiteta. Nastavlja li svijest aktivno živjeti? Ako da, kako? Što je s akašičkim zapisima svijesti i kako doći do njih?

* * *

U knjizi Znanost i akašičko polje Ervin Laszlo govori o svijesti koja kod umrlih osoba i dalje postoji te je mogućе s njom komunicirati, tj. govori se o komunikaciji s umrlim osobama. I dok se cijelo vrijeme govori o svijesti u jednom trenutku Ervin Laszlo na neki način izjednačava pojam svijesti s pojmom duše. Duša je samo duhovni entitet koji se inkarnira u ljudska bića i u njegovom „životu“ - doba te inkarnacije je integralni dio njegovog „života“. U slučaju komunikacije s umrlom osobom mogućа je komunikacija sa svijesti, ali je mogućа komunikacija i s dušom. Koja komunikacija se ustvari ostvaruje?

* * *

Činjenica je da se duši, za razliku od svijesti, poklanja enormno više pažnje i apsolutno je vrlo popularna tema, kako kroz veliki niz književnih djela poglavito na temu prošlih života, tako i kroz njezino vjersko prisustvo. Pri tome ne treba smetnuti suma nevjerojatnu financijsku eksploataciju razgovora s dušama i „čitanja“ iz akašičkih zapisa. Takav nevjerojatni interes za dušu i eksploataciju iste zahtjeva da se tom fenomenu posveti znatna pažnja.

Već sam napomenuo da nikada nisam čuo da netko govori o zapisima svijesti, već samo o zapisima duše. Ako postoje zapisi svijesti u akaši, jesu li i oni nama dostupni?

Ponajprije načelno pitanje. Ima li svako ljudsko biće dušu? Gledajući evoluciju kao takvu ona je u stvari nastanak života u raznim oblicima, biljnom, životinjskom, humanom. Čitajući knjige o razgovoru s dušama stječe se utisak, prema njihovim izjavama, da su duše neki zasebni duhovni entiteti nastali zajedno sa svemirom, ili još ranije - da su kozmičkog porijekla. Duše samo koriste ljudski život u obliku koji im omogućava da inkarnacijama zadovolje svoje potrebe za razvojem. Duše čak spominju da su nadgledale život na Zemlji i čak ga i poticale da se razvije na njima potreban nivo. Po svemu sudeći to bi trebala biti kozmička pojava. Odnosno, što je čovjek u kojem se ne inkarnira duša? Ima li on svijest, emocije i ono što bi rekli svoje ja? Znači li da takav čovjek normalno egzistira, ali samo bez problema što ih unosi duša svojom inkarnacijom? Da li praktički duša dirigira životom pojedinca ili tu može doći do sukoba interesa? Znači li to da je osoba u koju se inkarnirala duša drugačija od one koja bi bila bez te inkarnacije? Praktički to znači da duša mogućе manipulira živim bićem. Mogućе da ja nisam sve dobro shvatio ili priče duša nisu baš previše konzistentne.

Tokom vremena u povijest ljudskog roda umiješala se sudbina zvana duša. Entitet duša postoji kao zasebni duhovni entitet vjerojatno od pamtiviljeka. Kako se može zaključiti iz dostupne literature njihov se život sastoji od boravka u duhovnom svijetu i povremenim inkarnacijama u raznim materijalnim bićima u svemiru. Te

inkarnacije im služe kao škola za postizanje sve viših stupnjeva razvoja. Prema riječima samih duša oni su pratili razvoj ljudskog bića na Zemlji i kad je on dosegnuo, po njihovom mišljenju, dovoljno visoki stupanj razvoja za njihove potrebe počeli su se u ta bića inkarnirati. Jednostavno kao uzurpatori, jer nisu tražili dopuštenje za to. Navodno je to moglo biti prije 300 milijuna godina, što kao vremenski podatak uopće nije važno. Važna je samo činjenica inkarnacije. Zapisi duša u akaši sastoje se od njihovog duhovnog života i svih njihovih uzastopnih inkarnacija u raznim materijalnim bićima. Ti zapisi u akaši nisu zapisi svjesnih ljudskih bića, ali mogu sadržavati njihove fragmente. Moguće bi tu mogli koristeći se *sjećanjima na prošle živote* pokušati naći tragove sljednosti entiteta svijesti, naročito ako je to izvedivo za više od dvije uzastopne generacije. Što se tiče ulaska duše u ljudska bića imamo i jednu drugu priču koja govori o preadamskom i adamskom čovjeku. Jednostavno postoji preadamski čovjek bez duše i adamski s dušom. Prema nekim autorima polovicu čovječanstva čine ljudi bez duše. Sa stanovišta akaše preadamski ljudi imaju jedan zapis, a to je zapis svijesti u kojem nema duše, a adamski ljudi imaju zapis svijesti uključujući i dušu. Sa stanovišta vrlo raširenog shvaćanja o duši, adamski ljudi imaju zapis duše, a predadamski ljudi, koji nemaju duše, nemaju zapis, pa prema tome uopće ne postoje, znači nemaju svoje živote. To je očigledna besmislica.

Gledajući sa stanovišta duše kao nosioca zapisa o ljudskom biću pitanje je po kojem se kriteriju duša inkarnira u drugo ljudsko biće. Prema opisima u literaturi duša provodi neko vrijeme u svijetu duša i onda se inkarnira u ljudsko biće. U koje ljudsko biće? Povijest duša u akaši sadrži osim njihovog boravka u svijetu duša i dijelove njihove inkarnacije u pojedinim ljudskim bićima. Kad se traži akašički zapis duše koja se momentalno nalazi u našem ljudskom biću ne znam po kojem kriteriju imamo pravo prisvajati boravak duše u nekom ljudskom biću kao da smo to bili mi. Mi prisvajamo kontinuitet duše kao svoj kontinuitet. Kad bi se pokušali vraćati u prošlost duše morali bi doći do trenutka kad se duša prvi put inkarnirala u ljudsko biće i onda bi mogli reći da smo to mi kao recimo neki neandertalac i da od tada postojimo. Moramo reći da ništa ne znamo o tome od kada postoji ta duša i koja je njezina cjelokupna povijest. Međutim vrlo je jasno da na taj način mi postojimo od kada se duša prvi put odlučila inkarnirati u neko ljudsko biće. Moguće je duša u svojoj povijesti imala inkarnacije i u razna druga bića, a ne samo ljudska. Jesmo li i u tim inkarnacijama to mi? A što kad duša na svom razvojnem putu dosegne stadij kad se više ne inkarnira? Da li tada prestajemo postojati, jer se duša više ne inkarnira, nema budućih života? S druge strane postoji pojam mladih i starih duša. Kad se mlada duša prvi put inkarnira u ljudsko biće znači li to da to ljudsko biće prije toga nije postojalo, jer nema prethodnih života? Kako je ljudski rod u relativno kratko vrijeme doživio enormnu brojčanu ekspanziju navodno je bio potreban velik broj duša, naročito mladih da podmiri te potrebe, što znači da veliki broj ljudi nema još svoju duhovnu povijest. Njihovi Akašički zapisi su potpuno svježi i oskudni.

* * *

Očito smo negdje veoma grdo pogriješili kad smo prihvatili da duša u našim životima zauzme mjesto i značaj koji joj ni po čemu ne pripada i pripisali nekim dijelovima njezinog akašičkog zapisa, u stvari stranog entiteta, atribut kao da smo to mi sami. Istodobno, gotovo potpuno smo zanemarili činjenicu da smo mi naša (svoja) svijest i umjesto toga više se posvetili njoj, kao i dohvaćanju svojeg zapisa u akaši.